

el Periòdic BUSINESS

L'ACTUALITAT ECONÒMICA DEL PRINCIPAT

Pere Brachfield
Pàg 2

La seguretat legal més gran per als proveïdors s'obté amb els contractes

Jaime Mesas
Pàg 3

Consultori fiscal

L'euro digital: la llibertat programada

Ignacio Timón

Myandbank

Aquest matí m'han prohibit prendre cafè (a mi no, que no en prenc, però continua llegint perquè podries ser tu).

M'apropro mig adormit a la barra, demano el meu tallat de sempre, apropro el mòbil al datàfon... i:

«Pagament denegat. Ha superat el seu límit mensual de cafeïna. Consulti amb la seva autoritat sanitària».

—Com?

El cambrer em somriu amb aquella barreja de pena i resignació que fas quan veus algú que encara no sap en quin món viu.

—Ho sento, nano. És la nova política de l'euro digital. El sistema detecta el teu historial mèdic.

Fantàstic. Els meus diners ara també són metge de capçalera.

Me'n vaig indignat. Camino pel carrer amb el mateix badall amb què em vaig ficar al llit ahir, però sense cafè. Intento pagar

l'Uber, però em surt un avís:

«Ha superat la seva petjada de carboni permesa aquesta setmana. Es recomana desplaçament a peu».

Ah, clar. Que ahir vaig agafar el cotxe per

veure la meva mare. Ho oblidava: la virtut ecològica cotitza més que l'amor filial.

En arribar a la feina, em rep un altre missatge d'aquells que t'alegren el dia:

«Li recordem que disposa de 200 euros que

caduquen en 72 hores. Per conservar-los, ha de gastar-los en productes sostenibles certificats o invertir-los a l'empresa verda estatal del mes».

Repasso la llista. Hi ha tofu, compostadores, uns mitjons de lli regeneratiu i una làmpada LED de disseny suec.

No vull res.

No necessito res.

Però si no gasto, me'ls treuen. Perquè estalviar, en aquest nou món digital és sospitos.

I gastar lliurement, també.

Et semblarà un deliri. Una distopia barata escrita per algú amb excés de temps lliure i imaginació futurista.

Doncs no.

Tot això és tècnicament possible. I políticament probable.

Només cal un petit impuls legislatiu. Una emergència climàtica per aquí, una mica de lluita contra el frau per allà, i ja ho tens: el teu euro digital, calentet, programable, amb data de caducitat i sensors de bon ciutadà incorporats.

Benvingut al futur, o al present, segons com es miri.

QUÈ ÉS L'EURO DIGITAL?

Oficialment, l'euro digital és una mone-

Passa a la pàgina següent

Pàg 4

La banca andorrana tanca l'exercici 2025 registrant 176 milions de benefici i 113.248 milions en recursos gestionats

El sector manté un model equilibrat entre banca comercial i privada, amb presència internacional i una orientació sostenible i alhora rendible

Pàg 4

L'Executiu estudia mesures per frenar l'IPC pels carburants sense descartar actuar si la situació ho requereix

Casal apunta que en els darrers dies s'ha detectat un "aplanament" en el preu del barril de petroli, fet que podria donar un respir a curt termini

Inverteix mentre gastes

Fins al 31 de desembre el 3% del que gatis cada mes amb la teva targeta s'ingressarà a la teva cartera automatitzada.

Apunta't a l'app i comença a invertir!

myandbank

3%

Ve de la pàgina anterior

da electrònica emesa directament pel BCE, dissenyada per adaptar-se a un món sense efectiu. Una alternativa «moderna» al bitllet i a la moneda física. Una manera de mantenir la «sobirania monetària» a l'era d'Amazon, Google i Meta.

Oficiosament, l'euro digital és molt més que això. I aquest «més» és, precisament, el problema.

A diferència dels diners que tens avui al teu compte bancari, gestionats per bancs comercials (encara que regulats), l'euro digital et connectarà directament amb el banc central.

Resultat? El BCE no només sabrà quant tens, sinó també quan, on, com i per què ho gastes.

PRIVACITAT REFORÇADA? O L'ART DE JUGAR AMB LES PARAULES

Christine Lagarde, presidenta del BCE, assegura que l'euro digital tindrà una «privacitat reforçada». Una expressió tan ambigua que podria significar qualsevol cosa... o cap.

El que no tindrà, i això ho ha dit obertament, és privacitat absoluta. La mateixa Lagarde va reconèixer sense embuts que, amb l'euro digital, les autoritats podran supervisar i controlar els pagaments dels ciutadans. Perquè, segons ella, permetre l'anonimat seria «perillós». Perillós per a qui?

But full anonymity – such as offered by cash – does not appear a viable option in my opinion. It would contravene other public policy objectives such as ensuring compliance with anti-money laundering rules and combating the financing of terrorism.

(Christine Lagarde: Digital euro – a common European project)

L'argument, ja clàssic, que utilitzen tots els estats que avancen cap a monedes digitals és sempre el mateix: terrorisme, blanqueig, eco-

nomia submergida. El comodí de la por. Però si l'excepció es converteix en norma, si cada mal ús justifica un nou control, acabarem construint una arquitectura totalitària de vigilància... en nom del bé comú.

And it would also make it virtually impossible to limit the use of the digital euro as a form of investment – for example via holding limits or tiered remuneration – for which identities of users need to be known.

(Christine Lagarde: Digital euro – a common European project)

Segons podem entendre per les paraules de Lagarde, perquè l'euro digital no se'n escapi de les mans com a vehicle d'inversió, el primer és saber qui ets. Perquè, clar, si no et poses nom i cognoms, com limitaran quant pots tenir, quant et poden pagar o quant és «massa» per a tu? Els diners continuen sent teus, però ara amb topall, instruccions d'ús i, per si de cas, cinturó de seguretat.

Mira-ho pel costat positiu: ja no hauràs de fer la declaració de la renda: l'Estat podrà fer-la per tu i cobrar-te directament. Perquè ho sabrà tot. Tot. Ingressos, despeses, transaccions.

PROGRAMABLE: LA PARAULA MÀGICA QUE NINGÚ VOL PRONUNCIAR

L'euro digital podrà ser programable. Què vol dir això? Que podria caducar. O estar limitat a certs productes. O no servir en determinats llocs. O ajustar-se segons la teva petjada climàtica, les teves decisions financeres, el teu saldo acumulat o el teu nivell d'adhesió a l'estil de vida sostenible segons Brussel·les.

Imagina't un val de supermercat amb data de venciment i restriccions en lletra petita, però convertit en la base del sistema financer.

SI NO EL VOLS FER SERVIR?

Lagarde assegura que l'euro digital no substituirà l'efectiu. Que conviuran. Com

Spotify amb el vinil. Però també ha deixat clar que serà moneda de curs legal. És a dir, que l'hauràs d'acceptar.

I si a poc a poc l'efectiu desapareix, i els bancs deixen d'oferir-lo... on aniràs amb els teus bitllets?

L'opció voluntària és sempre el primer pas cap a l'obligatorietat. Com quan la teva mare et diu «Fes com vulguis...»

Risc econòmic: quan estalviar et converteix en sospitós

Un dels efectes més inquietants de l'euro digital és la possibilitat d'imposar tipus d'interès negatius directament als ciutadans.

Avui, si el BCE vol penalitzar l'estalvi per estimular la despesa, necessita la col·laboració dels bancs. Però amb l'euro digital, n'hi haurà prou amb prémer un botó. I el teu compte començarà a minvar, no per un error, sinó per disseny.

Estalviar massa, gastar en coses que no «alineen amb els objectius sostenibles», consumir sense responsabilitat climàtica o energètica... tot això podria traduir-se en penalitzacions automatitzades. Et sona i l'ús?

EUROPA I TRUMP

Mentre l'euro digital avança a Europa a velocitat de creuer, a l'altra banda de l'Atlàntic les coses han pres un altre rumb. Donald Trump, ja investit novament com a president dels Estats Units, ha complert la seva promesa electoral: prohibir per decret qualsevol intent de llançar un dòlar digital emès per la Reserva Federal. Segons les seves pròpies paraules, un sistema així seria «una amenaça directa a la llibertat» dels ciutadans.

Et pot agradar més o menys Trump, però la seva decisió marca un precedent rellevant: la primera gran economia del món ha dit «no» a les monedes digitals de banc central.

No per caprici, sinó per una qüestió de principis.

I això llança una pregunta incòmoda al

projecte europeu: si el líder mundial del dòlar s'hi planta per por al control estatal, per què a Europa ho venem com una modernització inevitable?

EL PERILL POLÍTIC: I SI GUANYA L'ENEMIC?

Avui pots pensar que no hi ha problema: confies en les autoritats actuals, en els seus valors, en els seus límits (en el cas que sigui així).

Però i si demà ja no hi són? I si en venen d'altres?

Isi el poder cau en mans d'un govern autoritari, d'un partit extremista, d'un règim que declara il·legals certs sindicats, partits o creences?

Amb l'euro digital, aquest règim no necessitarà policies al carrer. N'hi haurà prou amb bloquejar el flux de diners cap als seus opositors. Cancel·lar el seu finançament. Asfixiar qualsevol dissidència.

I tot això, sense necessitat de declarar la guerra: amb un clic.

Improbable? Potser.

Impossible? En absolut.

ÚLTIMA REFLEXIÓ: UNA REVOLUCIÓ O UNA RENDICIÓ?

La digitalització dels diners no és dolenta per si mateixa. De fet, ben dissenyada podria millorar l'eficiència, la seguretat i la inclusió financera. Però tal com es planteja actualment, l'euro digital no és una eina de llibertat. És una rendició pactada dels nostres drets més bàsics a canvi d'una promesa d'ordre, seguretat i modernitat.

Si l'acceptem sense exigir una privacitat absoluta, irrevocable, blindada, ens convertirem en súbdits digitals d'una nova tecnocràcia.

I quan vulguem recuperar l'efectiu, potser ja serà massa tard.

Potser aleshores, pagar el cafè del matí sense ser observats serà, com tantes altres coses, un record del passat.

La seguretat legal més gran per als proveïdors s'obté amb els contractes

Pere Brachfield

@PereBrachfield

Soci director de Brachfield & Asociados Abogados

El Codi de comerç estableix que els contractes mercantils són vàlids i es poden exigir legalment sense importar-ne la forma o l'idioma en què s'hagin subscrit, sempre que la seva existència es pugui demostrar mitjançant els mitjans de prova reconeguts pel dret civil. No obstant això, no és recomanable confiar en acords verbals, ja que l'article 51 del codi esmentat disposa que el testimoni de testimonis, per si mateix, no és suficient per provar l'existència d'un contracte l'import del qual superi els 9,02 euros (anteriorment 1.500 pessetes), llevat que s'acompanyi d'una altra prova addicional.

Per això, abans de formalitzar un contracte amb un client, és aconsellable cercar assessorament especialitzat per redactar-lo de manera adequada. És fonamental que el document sigui complet i detallat, incloent-hi totes les condicions que podrien ser utilitzades en cas d'incompliment de pagament. Les clàusules de pagament han d'estar especificades clarament. A més, és imprescindible identificar de manera preci-

sa la persona que actua en representació de cada part, incloent-hi la seva identitat, capacitat i poders. També cal descriure amb claredat l'objecte del contracte o els serveis pactats, així com establir de manera inequívoca la data d'inici i la durada de l'acord. Qualsevol modificació posterior s'ha de documentar per escrit.

Al contracte es poden incloure les clàusules penals de pagament d'interessos moratoris i despeses de cobrament; el tipus d'interès que es pacti en el contracte no necessàriament ha de correspondre amb l'interès de demora vigent en base a la Llei 3/2004, de 29 de desembre, per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials, ja que es pot pactar un interès moratori superior al legal. Així mateix, en aplicació al que disposa la llei 3/2004 esmentada, es pot incloure una clàusula de reserva de domini. Una altra de les clàusules imprescindibles al contracte és la de resolució anticipada del mateix si el client no compleix. La clàusula de resolució contractual és molt efectiva ja que, en cas d'impagament del comprador, el venedor està facultat per resoldre unilateralment el contracte. A més, en alguns casos és molt positiu afegir una clàusula de retenció de la mercaderia en cas d'impagament de les factures vençudes o una clàu-

Passa a la pàgina següent

Ve de la pàgina anterior

sula de devolució de les mercaderies ja lliurades pel creditor. Una clàusula molt útil en cas d'impagament és la de sotmetiment a la jurisdicció del creditor. D'aquesta manera en cas d'incompliment per part del deutor, el creditor podrà pledejar en la seva jurisdicció territorial, cosa que resulta més avantatjosa i econòmica, llevat que la demanda sigui a través d'un procediment monitori o procediment canviari, ja que en aquests casos no serveix la renúncia expressa del deutor i cal interposar la demanda al jutjat del domicili.

Una mesura que pot protegir els interessos del creditor és incloure en el contracte subscrit per les parts una clàusula en què s'expressi la voluntat de sotmetre les eventuais diferències que es presentin a la decisió del tribunal arbitral. L'arbitratge, com el procediment judicial, és un mitjà de solució de conflictes, si bé és menys formal i solemne, la solució del conflicte és decidida per l'àrbitre o els àrbitres imparcials, i sorgeix de la voluntat de les parts. La persona que exerceix de jutgador és l'àrbitre o àrbitres neutrals, específicament nomenats per les seves condicions i qualitats. El procediment arbitral és una forma ràpida de resolució de conflictes, i hi ha un termini legal màxim de 6 mesos, comptats des de l'endemà que es produeixi la notificació de la seva acceptació com a àrbitres a les parts. Sense perjudici que les diferents Corts Arbitrals solen dictar Laude en terminis més reduïts, al voltant de tres mesos. El laude arbitral és la decisió final de l'àrbitre per resoldre la controvèrsia que les parts han sotmès a la seva consideració. Els àrbitres es pronunciaran al laude sobre les costes, que recauen a la part incomplidora, existint la possibilitat de ser distribuïdes entre les dues parts. Un cop protocolitzat, el laude té el mateix valor que una sentència judicial. El laude serà executat d'acord amb les normes legals vigents per a l'execució forçosa de la sentència.

En el moment de redactar un contrac-

te és convenient que el proveïdor pensi en el pitjor que pugui passar i posar clàusules per evitar que passi el pitjor o si passa el pitjor, almenys estar blindats contractualment. Val la pena assenyalar que l'article 57 del Codi de comerç indica que: «Els contractes de comerç s'executaran i compliran de bona fe, segons els termes en què fossin fets i redactats, sense tergiversar amb interpretacions arbitràries el sentit recte, propi i usual de les paraules dites o escrites, ni restringir els efectes que naturalment es deriven del mode amb que els contractants haurien explicat la seva voluntat i contret les seves obligacions». L'existència de clàusules que protegeixin el creditor és molt important, ja que l'article 59 estableix un règim «in favor debitoris» en cas d'ambigüitats al contracte quan diu que:

«Si s'originessin dubtes que no es puguin resoldre d'acord amb el que estableix l'article 2 d'aquest Codi, es decidirà la qüestió a favor del deutor». A més, és convenient conservar la documentació que ha anomenat la doctrina com a tractes preliminars o preparatoris al precontracte o contracte que es produeixen com són la sol·licitud per part del comprador d'una oferta, l'oferta enviada pel proveïdor, les contraofertes, els estudis tècnics realitzats, etc. Per tant, cal recordar que els tractes preparatoris són aquells actes que es realitzen per discutir i preparar un contracte, però no obliguen a la celebració d'aquest, però que poden ser útils en cas de litigi, ja que permeten demostrar la relació contractual.

Les clàusules penals han d'establir que, si el deutor no compleix degudament les se-

ves obligacions, a més del principal del deute, haurà de pagar unes quantitats determinades al creditor —una sanció econòmica— com a conseqüència del seu incompliment. Les clàusules penals també tenen un efecte dissuasiu de l'impagament, ja que el morós s'ho pensarà dues vegades abans d'incomplir aquest tipus d'obligacions, perquè és conscient que en sortirà perjudicat econòmicament. Per tant, les clàusules penals serveixen per motivar el deutor —tocant el seu punt feble, la butxaca— a complir puntualment els pagaments. Llevat que es pacti una altra cosa al contracte, la pena convencional substitueix la indemnització per danys i perjudicis, amb l'avantatge per al creditor de no haver de demostrar l'existència ni la quantia dels danys i perjudicis ocasionats per l'incompliment del deutor. Això no obstant, es pot pactar la pena convencional com a complementària a la indemnització per danys i perjudicis, per la qual cosa el creditor pot reclamar l'import nominal del deute, la quantitat convinguda a la clàusula penal i els interessos moratoris. El creditor té llibertat contractual per establir les clàusules penals que consideri oportunes, però segons les circumstàncies i el grau d'incompliment del morós, els tribunals poden atenuar les penalitzacions pactades o fins i tot modificar-les.

Amb l'estipulació contractual de la reserva de domini i amb la clàusula de prohibició d'alienar o de realitzar qualsevol altre acte de disposició en tant no s'hagi pagat la totalitat del preu es pot evitar que un morós sense escrúpols no sols no efectui el pagament dels béns al creditor, sinó que a més els vengui a un tercer de bona fe, lucrant-se amb la venda. També s'evita que els béns siguin embargats per un tercer creditor que reclami judicialment el seu deute. A més de la reserva de domini es pot incloure una clàusula resolutòria del contracte, en la qual s'estableix que, si el deutor incompleix l'obligació de pagament de qualsevol dels terminis, el creditor podrà retirar-li l'objecte venut i quedar-se amb la totalitat —o part— dels imports ja pagats com a indemnització pel desgast sofert pel bé.

Consultori fiscal

Jaime Mesas

Auditor i assessor comptable

Aquesta setmana volem compartir amb els lectors el Comunicat Tècnic del 25 de març del 2026, del Departament de Tributs i de Fronteres (d'ara endavant, DTF), en relació amb la tributació en l'impost sobre la renda de les persones físiques (d'ara endavant, IRPF) de les operacions d'assegurança que serveixen per cobrir l'amortització de préstecs hipotecaris.

El comunicat tècnic té per objecte clarificar el criteri de tributació de les operacions d'assegurança que serveixen per cobrir l'amortització de préstecs hipotecaris per part dels obligats tributaris de l'IRPF, així com les corresponents obligacions de retenció i ingrés a compte. Cal destacar que aquest comunicat substitueix i deixa sense efecte el contingut de l'apartat 2.c.viii del Comunicat Tècnic publicat l'11 de març del 2015 al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra núm. 18, relatiu a les assegurances per cobrir l'amortització de préstecs hipotecaris.

Les assegurances analitzades en el comu-

Contingència	Assegurat	Tercers codeudors
Mort de l'assegurat	Guany de capital exempt (art. 5.I Llei IRPF)	Renda no subjecta a l'impost (art. 4.4 Llei IRPF)
Invalidesa de l'assegurat	Guany de capital subjecte i no exempt. Sotmès a retenció per l'entitat asseguradora (arts. 50 i 51 Llei IRPF)	Renda no subjecta a l'impost (art. 4.4 Llei IRPF)

nicat tècnic són les assegurances de vida contractades per persones físiques amb l'objectiu de cobrir l'amortització de préstecs hipotecaris. Aquestes assegurances cobreixen, habitualment, les contingències de mort i/o invalidesa de l'assegurat, però tenen com a beneficiària l'entitat financera que prèviament ha concedit el préstec hipotecari, amb la finalitat de garantir el pagament del capital pendent en cas de produir-se qualsevol de les contingències esmentades.

El DTF estableix que, en el moment en què es produeix la contingència coberta i l'entitat financera rep la indemnització de l'asseguradora, es genera una renda en seu dels deutors del préstec hipotecari amortitzat. Aquesta renda no deriva pròpiament de l'operació d'assegurança, sinó de la cancel-

lació del deute a càrrec de l'obligat tributari, que veu el seu patrimoni incrementat.

En conseqüència, la qualificació d'aquesta renda és la de guany de capital, a computar per l'import del deute hipotecari pendent de satisfer que queda cancel·lat —integrant o parcialment— en el moment de produir-se la contingència coberta.

El DTF precisa, a més, que el guany de capital no es genera exclusivament en seu de l'assegurat, sinó que també es produeix per a totes les persones que, juntament amb l'assegurat, hagin formalitzat el préstec hipotecari i es vegin beneficiades per la cancel·lació del deute.

El comunicat tècnic distingeix dos escenaris principals en funció de la contingència coberta per l'assegurança:

(I) Mort de l'assegurat: el guany de capital obtingut pel difunt gaudeix de l'exempció prevista a la lletra l de l'article 5 de la Llei de l'IRPF.

(II) Invalidesa de l'assegurat: el guany de capital obtingut per l'assegurat queda subjecte a l'impost i no exempt. A més, estarà sotmès a retenció per part de l'entitat asseguradora, d'acord amb els articles 50 i 51 de la Llei de l'IRPF i la secció quarta del capítol vuitè del Reglament d'aplicació.

(III) Tercers codeudors: en ambdós supòsits, els guanys de capital obtinguts per terceres persones —diferents de l'assegurat— a conseqüència de la cancel·lació parcial o íntegra del deute formalitzat conjuntament amb l'assegurat, no tindran la consideració de rendes subjectes a l'IRPF.

La banca andorrana tanca l'exercici 2025 registrant 176 milions de benefici i 113.248 milions en recursos gestionats

La banca andorrana ha tancat l'exercici 2025 amb un benefici agregat de 176 milions d'euros, xifra que representa un increment de l'1% respecte a l'any anterior. En el mateix període, el volum total de recursos gestionats de clients —incloent dipòsits, fons d'inversió i mandats— s'ha situat en 113.248 milions d'euros, un 21% més que el 2024, mentre que els dipòsits han crescut un 6%. Augmenta així l'atractiu i la capacitat de la banca andorrana per captar i retenir capital, segons ho ha definit Andorra Banking.

El sector manté un model de negoci equilibrat entre banca comercial i privada, amb presència internacional i una clara orientació cap a la sostenibilitat i la rendibilitat. La rendibilitat sobre recursos propis (ROE) s'ha situat en el 9,52%, en línia amb la mitjana europea, mentre que la rendibilitat sobre actius (ROA) ha assolit el 0,77%, per

sobre dels estàndards del continent. “Les entitats andorranes presenten una sòlida posició de capital i uns nivells de liquiditat per sobre de la mitjana europea, fet que reforça la resiliència del sistema davant entorns econòmics canviants”, ha defensat la directora general d'Andorran Banking, Esther Puigercós, tot afegint que “comptar amb un sector bancari robust i ben capitalitzat és essencial per impulsar la competitivitat del país i garantir un suport al creixement de l'economia andorrana”.

Les ràtios de solvència i liquiditat continuen mostrant la fortalesa estructural del sistema financer andorrà. La ràtio CET1 arriba al 17,16%, superant la mitjana europea, mentre que la liquiditat (LCR) se situa en el 257%, molt per sobre del mínim regulador. També destaca la ràtio de finançament estable neta (NSFR), que arriba al 177%, eviden-

ciant una base de finançament sòlida i estable a llarg termini. Paral·lelament, la morositat es redueix fins a un mínim històric de l'1,5%, gràcies a una gestió prudent del risc i al bon comportament de l'economia.

El paper del sector en el creixement econòmic del país es manté clau. La inversió creditícia total ha arribat als 5.561 milions d'euros, un 10% més que l'any anterior, representant el 140% del PIB. Durant el 2025, s'han canalitzat 1.599 milions en nou finançament, amb un fort increment de les hipoteques i dels préstecs a empreses i particulars. Aquest dinamisme també s'ha reflectit en l'augment dels pagaments amb targeta,

que han crescut un 11% fins a situar-se en 1.994 milions d'euros.

El Fons Monetari Internacional destaca la importància del sistema financer andorrà com un dels pilars de l'economia del país, posant en valor la seva diversificació i capacitat de resistència davant escenaris adversos. Des del sector, es remarca que la solidesa del capital i els elevats nivells de liquiditat són factors clau per garantir la competitivitat i continuar donant suport al desenvolupament econòmic d'Andorra. Les dades presentades corresponen a un avançament dels resultats a 31 de desembre del 2025 i resten pendents de revisió i aprovació definitiva.

El Govern estudia mesures per frenar l'IPC pels carburants sense descartar actuar si la situació ho requereix

L'augment de la inflació, impulsat principalment per l'encariment dels carburants en el context del conflicte a l'Orient Mitjà, torna a situar sobre la taula la possibilitat que el Govern adopti noves mesures. Tot i que encara no hi ha cap decisió presa, el ministre portaveu, Guillem Casal, ha explicat que l'evolució dels preus es revisa de manera continuada, “setmana rere setmana”, i que després de la trobada amb el sector dels carburants s'ha obert una fase d'anàlisi per estudiar possibles actuacions i el seu impacte. Aquesta revisió arriba després que l'IPC avançat del març s'hagi situat en el 4,1%, reflectint un repunt destacat.

Segons ha indicat Casal, l'augment de la inflació respon “bàsicament” al context internacional, especialment al conflicte a l'Iran, el qual ha provocat un increment significatiu dels preus dels carburants. En aquest sentit, ha valorat positivament la reunió mantinguda amb els importadors, assegurant que “va anar molt bé” i que el sector va poder traslladar les seves demandes, les quals ara estan sent analitzades pel Govern.

Tot i aquest escenari, el portaveu ha apuntat que en els darrers dies s'ha detectat un cert “aplanament” en el preu del barri de petroli, fet que podria donar un respir a curt termini. Amb tot, ha advertit que

cal seguir de prop l'evolució dels mercats, tot recordant que encara no s'han assolit els màxims registrats el 2022 amb la guerra d'Ucraïna.

En cas que finalment s'impulsin mesures, Casal ha deixat clar que aquestes hauran de ser “responsables”, assumibles i amb

un impacte real per a la ciutadania. Les opcions passen per actuar sobre tres figures impositives vinculades als carburants (la taxa verda, l'impost especial i l'IGI—), tot i que encara falten dades per acabar de definir els escenaris possibles.

A més, el Govern també vol valorar l'efec-

te que qualsevol actuació podria tenir sobre el pressupost, tenint en compte que ja s'han impulsat altres polítiques per millorar el poder adquisitiu. En aquest sentit, l'objectiu és que qualsevol mesura contribueixi a frenar l'escalada de l'IPC sense generar una càrrega excessiva per a l'Executiu.